

JUTRO

Neodvisen političen dnevnik.

: Posamezne številke po 4 vinarje. :
 „JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob
 nedeljah in praznikih — ob 1/6. uri zjutraj,
 a ob ponedeljkih ob 9. uri zjutraj. —
 Naročnina znaša: v Ljubljani v uprav-
 ništvu mesečno K 1.—, z dostavljanjem
 na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—,
 polletno K 9.—, četrtletno K 4.50, mesečno
 K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—.

: Posamezne številke po 4 vinarje. :
 Uredništvo in upravnništvo je na Miklo-
 šičevi cesti št. 8. Dopisi se pošiljajo
 uredništvu, naročnina upravništvu. Ne-
 frankirana pisma se ne sprejemajo, roko-
 pisi se ne vračajo. Za oglase se plača:
 peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in
 zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaš-
 nju popust. Za odgovor se priloži znamko.

Klerikalni upi.

Naši klerikalci so veseli in srečni. Na ljubljanskem magistratu, v tej najmočnejši napredni trdnjavi, gospodari vladni komisar vitez Laschan, nemški nacionalci in klerikalci si obetajo od vladnega komisarjata marsikaj.

V „Slovenca“ so izjavili, da se ne strinjajo z nepotrditvijo župana Hribarja in da bodo poklicali v deželni zbor vlado radi tega njenega čina na odgovornost. Delajo se demokrate in branitelji občinske avtonomije, ker očitno vendar ne morejo odobravati protidemokratskega vladnega čina, ali kdor pazno čita „Slovenca“ in razne druge klerikalne liste, ne more verovati tem zatrdilom, ker pisava teh listov je taka, da se iz nje jasno vidi brezmejnja zloba, škodoželjnost in veselje, da je zagospodaril končno na ljubljanskem magistratu — ko še klerikalci ne morejo zagospodariti — vsaj njihov zaveznik.

In vitez Laschan je še kot vladin komisar zaveznik naših klerikalcev in za vsa njegova protislovenska dejanja — ki jih gotovo ne bo malo — bodo odgovorni klerikalci ravno toliko kot vladna in Nemci, ker komisar bo vladal nemško in klerikalno, v sporazumu z vsemi tremi faktorji, ki so smrtni sovražniki slovenske in napredne Ljubljane: z vladno, Nemci in klerikalci.

In klerikalci upajo, da je sedaj prišel njihov čas. Največja njihova želja je že od zdavnaj, da bi zavzeli Ljubljano in sedaj, ko vlada na ljubljanskem magistratu njihov zveznik, upajo, da se jim ta njihova želja tudi vresniči.

Pa se ne bo. Klerikalci in njihovi protektorji se motijo, ako mislijo, da ima ključ do rezultata volitev za občinski svet oni, ki gospodari na magistratu. Ne, ta ključ se nahaja v rokah ljubljanskih volilcev, ki pokažejo klerikalce in njihovim protektorjem, da si ne dajo komandirati in da na nje čisto nič ne bo vplivala sprememba na mestnem magistratu — vsaj v onem smislu ne, kakor to pričakujejo sovražniki slovenske in napredne Ljubljane.

Vplivalo bo to na nje čisto v nasprotnem smislu in ko bo proglašen rezultat volitev za novi občinski svet, bodo klerikalci in njihovi protektorji za eno razočranje bogatejši.

Klerikalci se ne vdeležijo volitev za občinski svet ljubljanski. Sedaj pa postavijo svoje kandidate in upajo, da dosežejo lepe uspehe. Njihovi upi so tako veliki, da pomišljajo celo — na zmago!

Smešno in otročje, to se ne zgodi nikdar, ker narodno-napredna stranka ne samo da ni tako slaba, da ne bi mogla braniti največje in najmočnejše svoje trdnjave, nego postane gotovo tudi tako ekspanzivna, da bodo klerikalci trepetali v lastnih svojih trdnjavah.

V bojih se stranke ojačijo in narodno-

napredno stranko čakajo težki boji na vse strani, ker proti njej je vlada in klerikalci, ki so z vladno zvezani. Smrten udarec so hoteli prizadejati narodno-napredni stranki njeni združeni sovražniki, dosegli bodo pa to, da narodno-napredno stranko z vsiljenim bojem — poživijo!

Prazni so klerikalni upi in veliko bo njihovo razočaranje!

Splošni pregled.

Avstrijsko-italijanska komisija za preprečevanje obmejnih konfliktov.

Pogajanja v svrhu preprečenja obmejnih konfliktov na avstrijsko-italijanski meji so že toliko uspela, da se je Italija odločila odposlati na Dunaj posebno komisijo, obstoječo iz političkih in vojaških zastopnikov, ki bodo nadaljevali pogajanja z avstrijsko komisijo. Komisija se bo najbrže sešla meseca oktobra na Dunaju in bo imela nalogo sestaviti skupna pravila za obojestranske obmejne straže. Pogajanja ne bodo imela značaj kake pogodbe med obema državama, ampak šlo se bo le za sestavo skupnih določil. Ministra San Giuliano in Aehrenthal sta v vprašanju konferirala že v Solnogradu, vendar nista sklenila še ničesar definitivnega.

Vprašanje o vodnih cestah.

Vprašanje o vodnih cestah dela avstrijski vladi velikanske skrbi. Po najnovejših računih so stroški za gradbo vodnih cest proračunjeni na 1411 milijonov. To pa pomeni toliko, kakor popolni finančni polom že tako bankerotne Avstrije. Seveda bi se Bienenrth na vse mogoče načine rad rešil rešitve tega vprašanja. Takoj po svojem prihodu iz Igla se bo o tej stvari pogajal tudi z moravskimi in nižjeavstrijskimi poslanci, nakar bo o uspehu pogajanj poročal Poljakom. Na zgradbi prekopa Drava-Odra so interesirane predvsem Galicija, potem Moravska, Šlezija in Nižjeavstrijska. Ker je pa zgradba tega prekopa vsled sedanjega finančnega položaja popolnoma izključena, namerava vlada interesirane dežele zadovoljiti s konpenzacijo 200 milijonov kron in se bo Bienenrth radi tega pogajal z zastopniki imenovanih dežel.

Socijalisti in Viljemov govor v Kraljevcu.

Kljub uradni izjavi nemškega državnega kancelarja o Viljemovem govoru v Kraljevcu, nameravajo socijalisti takoj, ko se snide državni zbor vložiti interpelacijo. Socijalistom so se sedaj tudi pridružile vse nemške svobodnomiselne stranke. Strankino vodstvo socialne demokracije je že sestavilo interpelacijo ki prekaša po ostrosti vse podobne strankine interpelacije v zadnjih letih. Vrhutega so socijalisti priredili po vseh nemških mestih nebroj shodov, na ka-

terih so zahtevali takojšnjo sklicanje državnega zbora in zjamčenje postavnih garancij proti absolutističnim napadom na ustavo. Bethman-Hollweg je radi tega skrajno razburjen in skuša na vse mogoče načine socijaliste pomiriti.

Pravda proti Hladniku in ženi.

Tretji dan obravnave.

Začetek ob 1/10. Policista Naceta Mezeta iz Trsta sodni dvor ni poklical, ker je brezpomembno, izjavi predsednik. Dr. Ravnihar prijavi ničnost.

Engelmann priseže, druge priče pa odidejo, gospa Roza Arko — sestra obtoženke — ihti. Priča pozna Hladnika, ni bil lahkoživec, ne slab človek. Se ne spominja, da bi po prihodu iz Monte Carla s Hladnikom kaj govoril. Hladnik ni bil izpremenjen.

Sink, notarski kandidat, pozna Hladnika od letos. O Hladniku izpove, da je trezen in priazen človek. O Monte Carlu ni govoril. Ko je čul o aferi, je vzkliknil: „O hudiča, to je moja mama!“ Nato je še ostal v kavarni in čital list. O 3. aprilu nič ne ve.

Dekleva, bančni uradnik, ga pozna že dolgo časa. Hladnik je lahko miseln in besedičen, je govoril samo velikopotezno o svojih podjetjih. Z obtožencem je veliko občeval, o Monte Carlu ni nič čul. Ko je Hladnik izvedel o aferi, je zaklel. Čez kakih 14 dni je rekel, da mora narediti konec besedičenju o sebi. Obnašanje njegovo pa je bilo sicer popolnoma indiferentno.

Dr. Ravnihar izprašuje pričo, zakaj govori o lahkomišelnosti in ga vpraša, če je rabil besedo „hohštaper“ sam, ali če mu jo je položil preiskovalni sodnik na jezik.

Predsednik, pravdnik in zagovorniki se spro radi „hohštaperja“ in dr. Neuperger se mora umakniti.

Gostiša je bil do maja v Trstu. Hladnik je imel veliko upanja s sferisterijem. Priča razlaga že znane reči, celoten utis značaja je pa poštenost, a tudi lahko miselnost. O materi je včasih celo lepo govoril, o očimu se je pač včasih pritožil. Pripoveduje znane reči o prvi ponesrečeni vožnji z avtomobilom v Ljubljano. O logaški aferi je zvedel v Ljubljani in tu ga je obiskal Hladnik, predno se je javil sodišču. Pravil je priči, da se zadeva mora pojasniti, odločno pa je odvrnil sum od sebe. Tudi ona ni o tašči nič slabega govorila. Hladnik ne bi bil zmožen takega dejanja po mnenju priče. Hladnik je celo rekel, da bi dal 10 let življenja, če bi se dobilo storilca. Zagovornika izprašujeta pričo o podrobnostih. Priča pove, da Hladnikova ni pustila o razmerju s starimi govori. Razburjena je bila radi moža.

Angela Vilar, 14 let stara, je služila pri Hladnikovi. Pozna jih pa od Arkovih v Senožcah, kjer so bili na obisku. V njihovo službo je stopila lani enkrat, služila je pa pri njih 4 mesece. Gospa Milka je večkrat rekla, da bi rada šla k materi. Zalega pa o Hammerlitzovi niso Hladnikovi nikoli govorili. Priča je vstajala ob 8. ali 1/9, gospa pa proti 11. uri. Popisuje ves dnevni red. „Kosilo sve kuhali midve“. (Sme.) K maši niso hodili. Tujci so včasih prihajali obiskovat, ona jim je vedno odpirala in jih vedla v sobo. Čez dan je gospod pri svojem prihodu vedno zvonil, zvečer je pa imel ključ. Po meso je hodila ob 9. do pol 10., samo dve hiši daleč. — Priča kaže na mizi v dvorani reči, ki so bile na pisalni mizi pri Hladnikovi.

Dr. Ravnihar pričo večje izprašuje, kedaj so pristavljali juho. Ob desetih. Če je šla morda kam po mleko, je že prišla v petih minutah nazaj. Dr. Švigelj jo pokliče „gospodična Vilar“, dočim jo vsi drugi tikajo. Njej se vidno razjasni obraz radi tolike časti in zgovorno odgovarja.

Kreč ga že dolgo časa pozna, je njegov krojač in je dobil vestno plačano. Ko je prišel Hladnik iz zapore, je poravnal neki račun, nato pa nista nič kaj govorila.

Mahkota, učitelj, pozna Hladnika že nekaj časa. Pripoveduje o njem vse, kar je že znano. Ne verjame krivde.

* * *

O pismih, ki jih je Hladnik iztiho-tapil iz zapore.

Novaka in Zidariča pozna iz Trsta. Novak se zdravniško opraviči, da ne more priti, ker je bolan, pričati in kaj povedati o pismu, ki mu ga je poslal Hladnik. S pismom ga nagovarja, da naj pred sodiščem priča, da je slišal o nekem drugem, da je kriv. — Novak pa je pismo poslal sodišču.

Predsednik še čita pismo, ki ga je poslal Zidariču. Ono pravi, da naj Zidarič izpove cel roman, ki je prejšnjemu čisto sličen. Čita izpoved Novakovo pred preiskovalnim sodnikom. Novak je rekel, da ve, v kaki nevarnosti je, če bi Hladniku pomagal in da je sam že mislil, da mora biti kriv, če se poslužuje že takih sredstev. Hladnik pravi, da mu Novak dolguje kakih 80 kron od prej.

Franja Zidarič prijazno pozdravi Hladnikovo. Obtoženca pozna, ker je prišel nekoč po pričneke soproga. Priča je brala pismo, ki ga je poslal obtoženec soprogu iz zapore, da bi ga pregovoril, da skuša vesti sled drugam. Pismo je zažgala.

Josip Zidarič, potnik, pozna Hladnika le površno po trgovini in ve, da je šarmanten človek. Obče mnenje med pričnimi znanci je bilo, da Hladnik ni zmožen takega dejanja. Pripoveduje, kolikor mu znano, o onem pismu, ki ga je žena za-

LISTEK.

MICHEL ZÉVACO:

Otroci papeža.

Roman iz rimske zgodovine.

[84]

„Hvala, vrli mož. A zdaj mi dajte pred vsem kaj jesti.“

Sobica je bila sicer majhna, toda dokaj udobna in prikladna za daljše bivanje. V njej je bila postelja, kanape, naslanjač in miza z večimi svečami ter celo s knjigami za razvedrilo. Majhno okno z zaprtimi naoknicami je gledalo na cesto; v največji sili se je dalo popihati kar tu skozi.

Krčmar „Pri vilicah“ se je kmalu prikazal s košarico jestvin, ki se jim je vitez posvetil z največjo vnamo.

„Kaj pa Spadacappa?“ je vprašal, usta polna izvrstno pripravljene jegulje.

„Gospodov sluga obeduje v kuhinji.“

„Naj pride k meni, kadar bo gotov.“

Ragastens je premišljal, ne da bi se dajal svojim mislim motiti pri jedi.

„Čudna reč,“ je govoril sam s seboj. „Prerival sem se z velikimi gospodi v Rimu, in sem videl samo krute zločine, sramotne misli, trinoštvo pri teh, nizko hlapčevstvo pri onih. Pa srečam razbojnika! On me reši! Pridem k navadnemu krčmarju: da mi zavetišče! Ali se je treba zares tako daleč oddaljiti od plemstva po pergamentu, da najde človek plemstvo in plemenitost srca? ...“

V teh filozofskih ugibanjih ga je zmotil prihod Spadacappe.

„Ali si obedoval?“ je vprašal vitez.

„Tako, kakor nisem že deset let, gospod! To je čudno, kakšen tek prihaja od zavesti, da kruh, ki ga ješ, ni zaslužen s prelito krvjo!“

„Dobro! ... Ali si odpočil?“

„Tako dobro, da lahko jezdim do večera, ako je treba.“

„To je kakor nalašč. Zdaj se vrneš v Rim.“

„V Rim!“ je vzkliknil Spadacappa z grozo. „Ali se me je mar gospod vitez naveličal?“

„Ne, pomiri se ... Požuril se boš in jahal naglo v Rim. Ali poznaš tam ulico Štirih vodnjakov?“

„Kajpada! Voda vodnjaka s štirimi curki mi je pogostoma nadomeščala astijsko vino ... in to veste, bela vina iz Astija ...“

Torej, ga je prekinil Ragastens, „potkal boš na vrata hiše, ki stoji tik nasproti vodnjaka. Nato porečeš, da bi rad govoril z gospodom Machiavekijem ... Ali si boš zapomnil ime?“

„Machiaveki? Zapomnil!“

„Ko prideš do njega, mu porečeš samo, naj obvesti svojega prijatelja Rafaela Sanzio, da sem tu in da bom čakal do jutri. Nato se vrneš. Ali si razumel?“

„Prekrasno. Kdaj naj odidem?“

„Nemudoma.“

Spadacappa je stekel. Tri minute kasneje je Ragastens začul glasno peketanje njegovega konja, ki se je oddaljeval v največjem diru.

„Zdaj pa,“ je dejal sam pri sebi, „mi preostaja nekaj ur. Porabimo jih s pridom, to je, nabavimo si novih moči.“

To rekši, se je Ragastens iztegnil po kanapeju. Še kratko minuto so mu zamigljale pred očmi nejasne slike

Primavere, Lukrecije in Cezarja; kmalu nato pa je zaspal globoko spanje.

Ta premor nam omogočuje, da se vrnemo za trenotek k Cezarju, ki smo ga zapustili napol zadavljenega in uklenjenega v ječi, kjer je bil Ragastens izvršil znano nam duhovito zamenjanje ulog.

Cezarjeva krepka narava se je ubranila kapi, ki so mu jo malodane nakopali železni vitezovi prstje. Po malem se mu je vrnila zavest; in težko bi bilo prav naslikati začudenje, ki ga je popadlo v prvem hipu, ko se je zagledal priklenjenega v ječi, ki jo je še vedno razsvetljeval konec njegove plamenice.

Toda to začudenje ni trajalo dolgo. Umaknilo se je napadu blazne besnosti. Cezar je pričel tuliti.

Besnosti je sledila groza. Kajti nihče ga ni slišal! Nihče ga ni prišel odrešiti! In lasje so se mu ježili na glavi ob misli, da ga morda pozabijo v tej jami! ...

Naenkrat mu je udaril na uho šum naglih korakov. Strah, od katerega mu je bledele obličje, je izginil takoj, in v njegovih očeh je ostala le še iskra divjega srda. Molčal je in kahal v sebi strašno maščevanje.

In ko je nenadoma napolnila ječo množica častnikov in stražnikov, za katerimi je prišel ječar, je rekel s hripavim glasom samo:

„Zlomite te okove! ...“

„Oh, Svetlost! Svetlost!“ so jecljali nesrečniki, tresoč se pred slepo Cezarjevo jezo in sluteči nevihto, ki se je imela razsuti nad njimi.

Preteklo je deset minut. Slišalo se je samo škripanje klešč in udarci kladva na dleto. Nazadnje je bil Cezar prost.

(Dalje.)

žgala. Žena Hladnikova se je zelo začudila, da je pisal mož iz zapora.

Peter Vodopivec prisega z velikanskim patosom in z zadoščenjen pripoveduje, da ga ves Trst pozna pod „Piero Limon“. Hladnika pozna nekoliko in govori po tržaško, da je Hladnik dober mož. Alberti je prišel nekoč k Vodopivcu in s tem sta govorila o Hladniku in Piacentini. Obravnava postane strašno zmedena, ni ne slovenska, ne italijanska. Alberti je pravil Vodopivcu, da je pisal Piacentini za Hladnika pismo. Poldiče se tolmač. Tolmač ga sam dobro ne razume. Priča ga vedno moti. Alberti je nagovarjal pričo, naj govori dobro za Hladnika. Glede Piacentini je rekel: „Vidiš, kaj češ s tem človekom? Pije, pije, pije, drugače pa poštenišimo“. Piero in Hladnik si nista v sovraštvu in Hladnik pravi, da s „Piero“ ni mislil Vodopivca, ker „Pierov“ je polno. Popolno ga poznajo z imenom Limon. Piero pravi, da Alberti ni nikoli spravljal Piacentini v ječo.

Piacentini pozvani izjavi, da mu je Vodopivec rekel, da je Alberti temu (Vodopivcu) dejal, da naj rešijo Hladnika, ker bo to dobro plačal, ko bo na svobodi, a od Piacentinija ni ničesar pričakovati. To pove italijansko Vodopivcu — prej je govoril nemško — ta pa pravi, da to ni res. Odločno še pove, da mu je Alberti rekel, da naj govori za Hladnika, če ve kaj, ne pa za Piacentinija, ki je pijanec. (Brenčanje v dvorani. Porotniki izražajo s kretnjami: „No, tako!“)

Alberti pozna Piera, ali on je le bolj „Limon“. — Pravdnik umakne tožbo glede „Limona“. (Pozornost.) — O Hladniku ni nič kaj govoril, pravi. Limon mu pojasnjuje, Alberti nič ne ve. Alberti, Piacentini in Vodopivec odidejo.

Predsednik razkazuje pošiljatev in tolmači, kako je bila opremljena. Navaja strokovno mnenje o strupu; Hladnik sam podava strup porotnikom na pogled. Predsednik čita nemško mnenje in ga slovensko tolmači. Pove, da so našli — strup bariump-karbonat.

Dr. Schuster kot sodni izvedenec označuje strup za zelo nevaren. Vendar pa povzroči pet koščkov samo slabost, dočim bi moral požreti tekom enega dneva 50 kosov oni, ki bi se hotel zastrupiti. Mnenje je, Hammerlitzova sploh ne bi hotela drugokrat več zaužiti strupa, ker je netečen. Zastrupiti bi se je torej ne moglo.

Dr. Neuperger si prizadeva, dr. Schusterja vloviti, pa ga ne more. Če bi zastrupljenemu človeku zdravnik pomagal takoj, bi ga tudi rešil. Sicer je zelo čudno navodilo, da bi zdravnik rekel, da se naj stolček zdravilo v „možnarju“. To se mora vsakemu človeku neverjetno zdeti.

Dr. Pečnik je zvedenec in pravi, da je za smrt treba naenkrat po 50 ali še več kroglic. Trdi, da je ponesrečen poizkus z možnarjem in z vodo. To je vse zelo nespretno uprizorjeno. Dr. Neuperger bi rad, da bi bil strup smrten.

Predsednik govori o črnilih. Strokovno mnenje je, poštna spremnica je pisana s „Kaisertinte“, drugo pa vse z „Anthracenovo“.

* * *

Točno ob pol 4. uri je prišel Hladnik v dvorano in takoj se mu je pridružil dr. Ravnihar na posvet. Za njim je prišla žena.

Albina Prevč je bila gospodinja Hladnikova, ko je še študiral v Kranju. Ona pravi, da jej je ukradel 4 ali 5 gld., dočim on pravi, da je bil denar njegov, da mu ga pa ona ni hotela dati.

Dr. Sabotky, odv. koncipient, je stanoval s Hladnikom skupaj in gospa Prevč mu je zaupala, da sumi Hladnika, da je ukral denar. To se mu je dokazalo.

Korenčan, župan v Logatcu, je že 9 let v Logatcu in pozna vse. O Hladniku ve le dobro, prisilile so ga razmere, da je šel od doma. Bil je zelo dober človek, a prenagel. O kakem sovraštvu do matere nič ne ve. O Milki tudi popolnoma nič. To se mu ni dobro zdelo, da se je Hladnik tako s Trstom v kupčije spustil, ker on (Korenčan) Trst dobro pozna s slabe strani. Milka Hladnikova ni pijanka, a o Hammerlitzevi je govorila lepo in da bi se rada sprijateljila.

Špan, trg. pomočnik pri Tollazzijevih, ne ve nič posebnega.

Roza Arko, sestra obtoženkin, trgovčeva soproga iz Senožeč je že 12 let od doma. Posredovala je nekoč pri Hladnikovi materi, da se naj mlada dva vzameta, a mati ni pustila, ker ni bilo eksistence. Ona je pisala nekoč proti Hammerlitzevi pismo, v kateri ji predčuje, da ni lepo, če svojemu sinu v časnih ves kredit jemlje. To se je poravnalo. Hladnik je blag človek, a lahkomišeln; vzgoja je kriva. Hladnikova dva še prav govorila nista o Hammerlitzevki.

Toplikar, policijski kancelist, je zaplenil strup, a prodaja je bila prosta licence.

Piccoli, lekarnar, govori nemško in pove, da strupa „Kreatol“ nima v zalogi kot strup.

Krivec, trgovec v Ljubljani, je naročil kreatol in ga je nekoliko prodal. Predzadnjkrat nekemu strojevodji, baje za podgane v gostilni Perles v Ljubljani. Zadnjič pa neki suhi ženski; vse je bilo nekako 14 dni pred početkom afere.

Schuschel (Zuželj) trg. pom. od Lassnika govori nemško in pove, da za tak strup ni treba licence.

Tollazzi, brat obdolženke, je pisal, da se odreče pričanja.

Uršula Kreč pozna Hladnika krog 2 leti in ne izpove nič bistvenega.

Lubich, trg. potnik, pismo izraža, da ima Hladnika za nedolžnega človeka.

Sicherl pozna kot Logatčan oba Hladnika že od mladih nog. Je slišal večkrat željo, da bi se sprijaznil Hladnikovi in Hammerlitzovka.

Josipina Mazi pozna Hladnika že več let. Z materjo sta se razumela. Milka Hladnikova je tožila, da stara mati otroka niti pogledati neče. (Dr. Neuperger: To je važno! Zadovoljen smehljaj. Dr. Švigelj: To je še bolj važno! Smeh med občinstvom.)

Terezija Stibil ne izpove nič novega.

Iv. Mihevc ne ve nič kaj, ve pa, da bi se bila Milka rada sprijaznila s taščo.

* * *

Preide se na točko, ki pravi, da je Hladnik sleparsko izvalil od Marinška 600 kron, od Dollenza pa 1500 kron.

Hladnik razlaga, kako je posloval z denarjem in kako je Dollenzu dal na 1000 kron za en mesec 120 odstotkov obresti. Menice z Dollenzem je eskomptiral Hladnik pri Marinšku in dokazuje, da je z njimi pravilno ravnal.

Tožen je tudi krivde. Navajajo se vsi dolgovi, a Hladnik pojasnjuje svoje razmere in razmerje z raznimi ljudmi, s katerimi je imel opravka. Nekega Učiča (Vičiča) sploh ne pozna. Sešteje se vse, kar si upa dobiti in če res izterja vse, dobi vsega skupaj 16.000 kron. Dolg njegov pa znaša celih 27.000 kron, ali če se vračuna 16.000 kron upanja, 11.000 kron.

Dr. Ravnihar objasni po kratkem odmoru, da je svak Tollazzi rekel Hladniku, da naj vrne 10.000 kron, če more in da ima polico za 10.000 kron. Dr. Neuperger pravi, da je to vse skupaj brez pomena.

Al. Dollenz pripoveduje o svojem denarnem prometu s Hladnikom. Pravi, da se ne ve prav spominjati na vse, ker je bilo več menic. Priča se nekako lovi, da se s tolmačem ne moreta sporazumeti, a dolgovi ne ve prav navesti. V celoti izpove ravno nasprotno, kar je govoril Hladnik in pravi, da je izplačal ves denar vsakokrat po kavarnah. Tirjati ima 6900 kron. Hladnik je trdil, da bo de dal intabulirati na hišo 40.000 kron in zato mu je Dollenz izplačal 1500 kron. Ne da se dognati, na katero hišo. Sodniki, pravdnik, tolmač in zagovornik se pričkajo.

Dr. Ravnihar zahteva, da se konstatira, da je imel Dollenz za 3 mesece od 2800 kron celih 500 kron obresti. O menicah se posvetuje vsa dvorana zlasti sodniki, tožitelj in zagovornik v vseh treh jezikih. — Hladnik in Dollenz se italijansko spreta. Hladnik vlovi Dollenza, da se mu zareče, da mu je (Hladnik) plačal neko prvo menico, dočim je prej rekel, da mu je ni plačal. Iz nekega pisma sledi, da mu je Hladnik obljubil plačati dve menici.

Quiritti govori po tolmaču. Hladnik ga je nagovarjal, naj se da zavarovati za 50.000 in za prve stroške mu je dal 50 kron, na vrh pa bi plačeval premije. Šel je k zdravniku ali družba „Fenice“ ga ni sprejela. Hladnik oporeka. — Kupčija s čepicami, ki sta jo v kompaniji začela, se ni obnesla, ker ni bilo mrzlo. Imela sta zopet velik križ z menicami in z dobičkom, kako bi si ga delila. Obravnava postaja skrajno dolgočasna. Dr. Ravnihar opozori na nesoglasje med prejšnjo in sedanjo izpovedjo priče glede nekega zneska in raztrganja menic. Sedaj priča za obtoženca neugodnejše.

Fr. Marinšek izpove, da je rabil Hladnik denar radi svoje lesne trgovine in da mu je vedno posodil, ker je Hladnik vedno vračal. On mu je zaupal.

Obravnava se prekine.

Dnevne vesti.

Resna beseda ob resnem času. Pridržamo, da je v danem položaju mir v stranki potreben. Stojimo pa odločno na stališču, da zahtevamo tudi mirni časi zdravih in čistih razmer. Nikakor ne gre, da bi se izbral mir, sloga in edinstvo za kritje osebnih aspiracij. S tega stališča smo bili in smo še danes principijelno pripravljeni opustiti vsako nadaljno polemiko o Hribarjevi nepotrditvi in zopetni izvolitvi, dasi se je izkazalo, da je naš list zavzemal edino pravilno stališče in tudi izvojeval častno zmago za častno stvar. Če pa mi polemiko že ustavimo in pride dr. Triller ter izrazi slovo, mir in edinstvo v to, da izšli z zvi-

jačo ob nenavzočnosti več merodajnih občinskih svetnikov izjavo, naperjeno proti mladim, dasi imajo ti prav in ne dr. Triller, ne moremo molčati. Če mi polemiko ustavimo in pride dr. Triller pozivlje, k slogi in disciplini, istočasno pa preti — ne da bi mu v to dal dovoljenje izvrševalni odbor, predsednik ali podpredsednik stranke — da bo začel boj na nož tudi v Sokolstvu in najvažnejših korporacijah narodno-napredne stranke samo zato, ker se njegovi osebni častihlepnosti ne ustreže in ker se dr. Trillerju ne more priznati, da ni njegova politika osebna in na škodo stranke, tudi mi ne moremo molčati. Ali naj trpimo, da dr. Triller, ki je prišel iz Goriške in sedel takoj k polni mizi, tudi še po naših razkritjih namiguje, da bo razkrival nagoto vsakogar, ki ga ne bo oboževal? Ali naj narodna napredna stranka trpi, da ji bo dr. Triller dejal, da je okužena? Tudi mi pravimo: Kdor ima moč, naj napravi v tem hipu red, sicer bo prepozno. Apeli-ramo na predsednika stranke Hribarja in podpredsednika dr. Tavčarja, da kot trezna moža preprečita vse nadaljne izbruhe dr. Trillerjeve osebije. Mi se tudi krvavih groženj in nožev dr. Trillerja ne bojimo. Zaveda naj se, da on ni stranka. Želimo si pa in se veselimo krvave operacije volilcev, ki bo gotovo dokazala, da se stranka ne da terorizirati od g. dr. Trillerja. — Govorili smo jasno in odkrito. In sedaj čakamo.

Odzivi. Uredništvo „Jutra“ je dobilo naslednje tri brzojavke: Trst. Uredništvu „Jutra“ za župana Hribarja. Čestitamo na Vaši izvolitvi; v boj za narod svoj! Tržaški Slovenci v gostilni „Pri Francu“. — Cerknica: Uredništvu „Jutra“. Čestitamo na izvolitvi Hribarja županom; strinjamo se s sprejetjem. Večja družba iz Javornika in Cerknice. — Psokuplje (Srbija). Uredništvu „Jutra“. Slava Ljubljani! Živijo Hribar! Janko Vukasovič-Stibijel, kr. podpolkovnik, poveljnik obmejnih čet.

So že začeli! V neki mestni urad je prišel včeraj nek sluga deželne vlade in je prav oblastno nastopal. Rekel je, da mora biti neka avtoriteta, ker drugače se živeti ne bi moglo, potem je pa začel razvijati svoje nazore o strankah in je rekel, da od liberalca do socialnega demokrata ni daleč, a ta slednji, da stoji prav blizu — anarhistu. S tem je hotel modri deželni sluga najbrže reči, da so naprednjaki anarhisti, ki jih je treba postreliti! Začetek je res dober in ako se bo tako nadaljevalo, bodo vladni uradniki in detekivi najbolji agitatorji za narodno-napredne kandidate pri volitvah za novi občinski svet.

I. narodno-radikalni zaupni sestanek se vrši v Ljubljani v veliki dvorani Mestnega doma v dneh 6., 7. in 8. septembra l. 1910. s sledečim vspporedom: Dne 5. septembra: zborujejo programatični odseki posameznih društev. Dne 6. septembra: Ob pol 9. uri zvečer začetek sestanka in volitev predsedstva. Nato slede referati. Tov. R. Krivic: Versko vprašanje; tov. Fr. Šlibar: Narodnostno vprašanje; tov. Agneletto: Gospodarsko vprašanje. Dne 7. septembra: Tov. Jak. Uratnik: Socialno vprašanje; tov. Cernič: Politično vprašanje; tov. Šemrov: Organizacija. Dne 8. septembra: Zaključno zborovanje in prebranje resolucij. Sestanek se vrši po § 2. in sicer se začne vedno ob pol 9. uri dopoldne in se nadaljuje ob pol 3. uri popoldne. Vsak pristaš narodno-radikalne struje naj smatra sestanek za obvezen. Za prenočišča je preskrbljeno. Vabila oziroma legitimacije se dijakom ne pošiljajo, ampak se dobe do 5. septembra vsak dan od 10. do 11. ure v prostorih akad. fer. društva „Prosveta“. Vsa pojasnila daje „Pripravljalni odbor za I. narodno-radikalni zaupni sestanek“, Ljubljana, Mestni dom.

Rešilna premija. C. kr. deželna vlada je Ivanu Kvasu iz Domžal, ki je z lastno nevarnostjo rešil 10 letnega Petra Cotmana iz Domžal, da ni utonil, podelila rešilno premijo v znesku 52 K 50 vin.

Gosp. Milan Levstek, lekarnar v Ljubljani, je včeraj v sanatoriju na Dunaju umrl. Truplo bodo prepeljali v Ljubljano.

Mestna hranilnica v Radovljici. V mesecu avgustu 1910 je vložilo 296 strank 132.407 K 88 vin., dvignilo pa 267 strank 105.925 K 45 vin., izplačalo pa se je posojil 38 strankam 54.920 K. Denarni promet znaša 623.271 K 64 vin.

Mestna hranilnica v Novem mestu. V mesecu avgustu 1910 je 214 strank vložilo 174.165 K 53 vin., 248 strank vzdignilo 135.467 K 49 vin., torej več vložilo 38.698 K 4 vin., 17 strankam se je izplačalo hipoteknih posojil 28.300 K, 358 menic se je eskomptovalo za 140.428 K, stanje vlog 3.578.112 kron 40 vin., denarni promet 736.696 K 15 vin., vseh strank je bilo 1215. Vloge se obrestujejo po 4 1/4 %.

Cirkus Kludsky v Ljubljani. Včeraj je došel v Ljubljano Ljubljancanom že dobro znani cirkus Kludsky in je takoj zvečer priredil prvo predstavo. Predstava je bila v vsakem oziru zelo zanimiva. Mnogobrojno občinstvo je z veliko pozornostjo sledilo vsem točkam in tudi ni štedilo s pohvalo.

Posebno so ugajale mojstrske dresure g. ravnatelja Kludskega in žokej g. Rudolfa. Cenjeno ljubljansko občinstvo opozarjamo na te v resnici zanimive predstave.

Društvene vesti.

Odbor telovadnega društva Sokol II. naznanja svojim članom, da se udeležimo v nedeljo, dne 4. t. m. prireditve Sokola v Kamniku korporativno v kroju. Zbirališče točno ob 1. uri pred društveno telovadnico. Povratek z vlakom ob 11. uri zvečer.

Odbor telovadnega društva Sokol II. vabi vse svoje člane na sestanek, ki se vrši v ponedeljek 5. t. m. ob 8. uri zvečer v restavraciji brata Fr. Kavčiča na Privozu. Ker je ta sestanek jako važnega pomena, prosi odbor, da se ga zanesljivo vsakdo udeleži. Na zdar!

Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda za občino Dobrunje s sedežem v Štepanji vasi uljudno vabi k veliki vrtni veselici, ki se vrši v nedeljo, dne 11. septembra t. l. na senčnatem vrtu gosp. Jože Anžiča, po domače pri „Šoršu“ v Štepanji vasi. Začetek ob 3. uri popoldne. Vstopnina 30 vin. za osebo. Preplačila se v korist družbe sv. Cirila in Metoda hvaležno sprejemajo.

„Strune“ v Idriji — izdatno pomnožene — priredi dne 7. septembra ob pol 9. uri zvečer v realčni telovadnici koncert v korist podpornim društvom za slovenske visokošolce v Pragi in na Dunaju. Spored: Dvořák: Slovanski plesi št. 8 (g-mol) orkester; Smetana: Na morskem bregu, klavir solo (g. Trost); Dvořák: Slovanski plesi št. 4. (F-dur) orkester; Wieniawski: Scherzo-Tarentelle. Fibich; Poem. Gosli solo gosp. Mirko Dežela, pri klavirju g. Trost; Čajkovsky: Chanson triste; Čajkovsky: Ardante cantabile igra orkester; Duk: Pesem ljubezni, klavir solo (g. Trost); Smetana: Vaški praznik, klavir solo (gosp. Trost); Dvořák: Slovanski plesi št. 3. (As-dur) orkester.

Kolesarsko društvo „Gorica“ v Gorici priredi v nedeljo, dne 11. septembra l. 1910. v proslavo 15 letnice svojega obstanika cestno dirko za jugoslovansko prvenstvo za l. 1910, na progi Ljubljana-Gorica. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri zjutraj. Daljava 121 km. — Maksimalna vožnja 5 ur. — Nagrad je 6. — Vsak zmagovalec dobi še krasno umetniško izdelano diplomo. — Vsak došli dirkač v maksimalnem času dobi malo srebrno svetinjo in diplomo. — Ob pol 12. uri dopoldne se vrši kongres vseh jugoslovanskih kolesarskih društev v veliki dvorani hotela „Zlati jelen“. — Popoldne ob pol 4. uri pričetek dirk na goriskem dirkališču Velodromo. — Ob 6. uri zvečer se vrši razdelitev daril. Na to se prične velika ljudska veselica z godbo, petjem, plesom itd. Prijave za dirke naj se pošilja na društvenega predsednika, gosp. Rudolfa Drufovka, Gorica, Gosposka ulica št. 3. — Natančen vsppored se dobi na veseliciem prostoru.

Parasit na narodnem telesu.

Odnekod z dežele.

Dalje.*)

Zagonetna dedščina na severnem Češkem.

Naš junak ni samo dober „advokat“, temveč zna napraviti tudi imeniten lov na hranilnične knjižnice in dedščino. Gospoda knezoškof Anton Bonaventura in kranjski dekan Koblar ga pač ne smeta zavidati zbog tega.

Tam gor na severnem Češkem nekje je umrla stara ženica, ki je imela brezdvomno mnogo sorodnikov v kraju, kjer se vrši naša povest. Da bi tudi gospa soproga našega gentlemana ne bila tej umrli, zelo petični ženi ne bila prav nič v sorodu, tega sicer ne trdimo. Bila pa sigurno ni ena prvih vseh ondi se nahajajočih. Kmalu je nastal velik šunder radi te dedščine. Skoro bi se bila vnela dolgotrajna pravda, ki bi najbrž bila požrla precej tisočakov. Brihtna glavica našega g. „doktorja“ jo hitro izvije. Najprej pošlje svojo milostljivo na šesttedenski dopust — na počitnice, obiskat neko teto. Na tak način je naš prefriganec dobil šele pravo sliko in je hitro sklenil, kaj treba ukreniti. Pa se je menda prehitel, kajti kdor je tistikrat opazoval njegovo obnašanje, je bil takoj prepričan, da se je moralo zgoditi nekaj, kar ni pošteno, je kaznivo, kajti po cele dneve je pretutal doma ves iz sebe, kaj se izcimi iz tega. Bil je tedaj tako obupan, da se je — kakor se je splošno govorilo — hotel ustreliti.

Zopet ga je preganjala roka pravice, tudi njegovi ženi je upadalo za moža srce. Smilil se ji je vseeno, čeprav ji je že takrat uhajal čez planke. Koj, ko je izvedel, seveda zopet po dobri informaciji njegovih sodnih prijateljev, da pride v kratkem preiskava, oziroma zaslišanje, je ukazal svoji ženi, naj se vleže v postelj in naj ne da, če jo bo kdo vpraševal, nobenega odgovora. In res dobro ga je markirala. Ko vstopi preiskovalni sodnik v sobo, vpraša po go-spej, tedaj ga pelje k nji in „dobri“ možček ga takoj drzno zavrne: „Kaj ji vendar

hočete, saj vidite, da je no r a! To je pomagalo. Niso mu mogli do živoga.

Videč, da ga zopet poseča sreča, jo mahne s svojim zastopnikom „kolegom“ na lice mesta na Češko, kjer sta uredila vso zadevo, seveda po svoje, kajti testament je bil že skoro pravoveljav. Treba ga je bilo izpodbiti. Kako se je to zgodilo, to prepustimo njegovi vesti in vesti njegovega zastopnika. Svoji boljši polovici pa je naš „mojster“ pisal domov. Žena, sedaj dobiš srebrno kahlo, katero ima v resnici še danes in jo razkazuje o priliki raznih poedin na rake, ribe itd.

Vsi mnogoštevilni sodniki pa so debelo gledali, dozvevši, da je naš možakar vso dedščino lepo pobasal v svoj žep. Da bi ga videli, kako ponosno je tedaj hodil po trgu, češ: „Znat' se mora! Tisočaki so pa le dobri!

Tako je torej že vdrugič ušel zasluženi kazni, kar ga seveda ni prav nič zanimalo, ampak mislil si je: Le naprej, le naprej! Slišali bomo, kako je hotel ponarediti neko listino umrlega, da ga niso zalotili o pravem času.

Pot na Škrlatico.

V somraku ob polu štirih sva zapustila s tovarišem Aljažev dom v Vratih in krenila proti zloglasni Škrlatici. Pobočje, po katerem sva hodila, je popolnoma upostojeno vsled plazov, ki je porušil prejšnje turistiško zavetišče v Vratih. Čez dobre pol ure zažari nebo na vzhodu, mogočen lesk objema vrhove drugega za drugim. Zdani se. Nežne, rdečkasto nadahnjene, prozorne meglice so se čudovito naglo zgoščale: kmalu je bilo celo nebo pregrnjeno s težko sivo odejo, ki je slonela na temnih Triglavu, Pihavcu, Stenarju in Škrlatici. Skozi luknjo pa — to je nizko sedlo med Triglavom in Pihavcem — so pošiljali radodarni Trentarji naravnost neprodorno meglo. Po preteklu dobre ure prične rositi prav ponižen dežek in nižje megle so naju semterja prijazno objemale. Dežek pa je pričel rasti in glej, v nedoglednem času je že toliko narasel, da sva ga mirne vesti imenovala — dež. Pri kratkem odmoru sva se pod neko skalo pokrepčala in sklenila, da greva na vsak način naprej. Kolikor višje sva prišla, toliko gostejše so bile megle, ob polu 10. pa je pričelo snežiti in v kratkem času je bila cela okolica več prstov na debelo pokrita s svežim snegom. Prišla sva do prvega snežišča. Naveževa si kremžarje na noge in v teku dveh ur sva prehodila sedem snežišč deloma podolgem, deloma počez. V tem je prenehalo snežiti, v kratkem sva zagledala nad seboj modro nebo in solnce nama je blagodejno osuševalo premočeno obleko. Prišla sva do počivališča, oziroma do neke skale, pod katero turisti navadno prenočujejo, kajti tura na Škrlatico se računa na poldrug dan. Pod to skalo je prostora za štiri osebe. Gola tla so si kaj udobno nastlali prvi turisti z mehkim planinskim mahom, prostorem vhod pa so, da ni zavetišče preveč izpostavljeno vetrovom, zadelali z velikimi kamni in marsikateri turist, ki mu bo odločeno v ledeni noči na prostem spat, se jih bo spomnil hvaležnega srca. Tukaj sva odložila nahrbtnike, suknji pa sva razgrnila po skali, da bi se sušili. V posodo za čaj sva natlačila snega, da bi se v tem času, ko bova odsotna, na solncu stopil, da bi imela takoj vodo za kuhanje. Odrinila sva naprej ob solnčnem sijju goloroka proti vrhu, samo ogrtače sva imela s seboj. Še kakih sto metrov snežišča in prišla sva v skale. Treba je bilo plezati, toda plezanje je jako otežkočilo na novo zapadli sneg, ki je nama prikrival vsako stopinjo. Prsti na rokah in nogah so nama popolnoma otrpeli. Nisem imel časa misliti na premrte roke in noge, ker je pričel cepin brenčati kakor električen kolovrat in čutil sem, da mi vstajajo lasje vsled električnega toka. Obstojim in pogledam tovariša, ki je tudi obstal. Elijev ogenj, naprej, to je bilo vse, kar sva izpregovorila in s čudovito hitrostjo sva plezala po zasneženi steni.

Pot zavije po Kaminu navzdol. Markirana pot preneha. Kaj sedaj? Na levo navzgor je ležala pol metra debela plast snega; naravnost naprej bi se dalo priti in tudi navzdol bi še nekaj časa šlo.

Misel, da bi plezala navzdol, sva takoj opustila. Moj tovariš krene naprej, sam sem pa poskusil po snegu navzgor. Takoj sem izprevidel, da je nemogoče, kajti komaj sem stopil na sneg, se je cela spodnja plast odločila in zbobnela v prepad. Z velikim naporom se mi slednjič posreči preplezati kakih deset metrov stene ob snežišču. Ozrem se naokrog, da bi zapazil kako markacijo ali sled nadelane poti. Nikjer nič, krog in krog sive skale zamedene s snegom.

Zdajci se privali tako gosta megla, da se je hipoma zmračilo. Naprej nisem mogel. Vsedem se na skalo in pokličem tovariša, da bi v gosti megli ne zašel in se ne ponesrečil. Ves njegov trud je bil brezuspešen. Pota ni. Ko se v nekoliko minutah

megla razredči, zapazim na površini prej imenovanega snežišča lahko senco v obliki pravilne serpentine. Bil sem prepričan, da sem našel v melo nadelano pot, ki je pa bila nedostopna radi južnega snega. Plezati sva morala ob snežišču navzgor, toda stalo naju je precej truda, predno sva preplezala kakih 20 metrov gladkih, deloma s snegom pokritih, deloma vsled talečega se snega mokrih in radi tega spolzkih skal, da sva obšla to kritično snežišče. Kmalu nato najdemo svoj tovariš v skalo vsekano stopnjo — bila sva na poti in v par minutah na grebenu, katerega najvišja točka je vrh Škrlatice ali Suhaga Plaza, kamor sva prišla ob 11 $\frac{1}{4}$ h. Tukaj nas je zadnjič ta dan obsejalo solnce za par trenutkov. Nudil se je nama krasen prizor.

Krog in krog po skalovju se je lesketal v solnčnem sijju kristalno čist sneg, nad nama odprto, azurno nebo. Na jugu in vzhodu so se podile sive megle brez cilja semtertja, na severu pa se je zabliskala izza oblakov nalik mogočnemu kristalu zasneženi Špič, na čigar vzhodju so se razprostirale velikanske snežne poljane. Proti zahodu, kjer so se oblaki pretrgali za par trenutkov, sva videla tik pod seboj v vsej krasoti celo dolino Veliko Pišnico, dočim se je nagromadila na jugozahodu cela stena temnih oblakov, ki so se grozeče pomikali proti Škrlatici. Prvi blisk prešine oblak — grom zadoni po ozračju. Po skalovju zaječi silen jugozapadnik in plaho se skrije solnce za prvimi meglami — umakne se močnem prirode. Krasno panoramo pod nama so skrbno zakrile megle očem pretečega velikana. Temne neprozorne megle so zakrile najbližjo okolico.

Zdrzneva se — predolgo sva se zamudila. Hitro kreneva po grebenu navzdol, kar se usuje kot lešniki debela toča. Po skalovju je tulil vihar, klestila toča in kamenje se je rušilo v prepade; gosto meglo in dušeč mrak so razsvetljevali vijoličasti bliski, slišalo se je rezko pokanje strel in nato votlo odmevajoče grmenje. Iz vsake skale, katere sem se prijel, je sikal Elijev ogenj. Kmalu je postalo tako temno, da so se pokazovali po skalah vijoletni plamenčki in ako je grmenje za trenutek prenehalo, se je slišalo med klestenjem toče nekako cvrčanje — bila je elektrika, ki je prehajala iz skal v roke. Grozen položaj. Vsak trenutek je pretila strela, ki je udarjala v sosedne skale, da naju ugonobi. Plezati sva morala po vrhu grebena, ker nisva smela zapustiti pota, da ne bi zašla vsled goste megle na nepoznanih stenah. Slednjič dospela do onega snežišča, katero sva poprej oblezla: hitro kreneva ob njem navzdol — trije drzni skoki in bila sva na oni strani — za nama pa zbobni cela lavina, katero sva sprožila, v prepad. Nevtegom zlezeva pod prvo previsno skalo, da bi vdrila. Varna sva bila pred strelo, toča naju ni več dosegla in prav zadovoljno sva se zleknila po mokri skali. Z vodo, ki je pronicala skozi skalo in se zbiral v mali odrtni, sva si pogasila žejo in izpirale roke, ki so nama zatekle vsled udarcev toče. Prišlo naju je zebsti in ker sva bila vsled procimujoče vode že popolnoma premočena, sva takoj odšla, ko je prenehala glavna nevihta s točo. Slišalo se je samo še votlo grmenje in pričel je naletavati sneg. Ko sva prišla do počivališča, kjer sva pustila nahrbtnike in sušila suknji, je bilo vse zamedeno s snegom in gotovo ne bi našla suknji, če ne bi natanko vedela kam sva jih položila. Otrseva si, kolikor se je v naglici dalo, sneg raz ogrtač, zlezeva pod skalo in navlečeva nase vso spodnjo obleko, kar sva je imela v nahrbtnikih. Kdor bi naju takrat videl, bi bil prepričan, da vidi dva Čiča. Ko sva bila s toaleto gotova, sva pričela kuhati čaj in tudi sicer se nama ni upiralo, kar sva imela še v nahrtnikih za reguliranje notranjih zadev, kajti bilo je že okoli štirih popoldne. Ob pol petih sva se zopet pričela pripravljati za pot. Kar je nama še ostalo, sva zbasala v nahrtnike in stalo naju je precej truda, predno sva se mogla sleči svoj negligr. Ko sva si oprtila nahrtnike in pregledala, če nisva česa pozabila, se spustiva po snežišču navzdol, drsajoč, kakor s smučmi na nogah; vendar je mellek, novozapadel sneg precej oviral vožnjo.

Naslednjih pet snežišč sva prehodila počez, eno sva morala pa celo presekat s cepini vsled velike strmine — vzdiguje se v kotu 60° — ker so bile prejšnje stopinje že popolnoma zasnežene; po zadnjem sva se pa zopet peljala. Namesto snega je pričelo polagoma deževati. Ker nas je popolnoma premočena obleka samo ovirala pri hoji, sva ogrtače in suknje, slekla in zataknila za nahrtnikova jermena ter goloroka, molče nadaljevala pot. Vse tiho, sliši se samo kresanje podkovanih črevljev, včasih jekne cepinova ost po skalovju, mirno žuborenje vode med skalami, padanje dežja. Zmrača se. V temi sva nadaljevala pot in prišla ob pol 9. uri v Vrata. Hitro se preoblečeva in spijeva skudlico vročega čaja. Tečna večerja je šla posebno v slast, miren spanec v topli postelji je poživil onemogle moči. Z največjim veseljem se spominjam te lepe ture, kajti doživel sem skoro

vse, kar more doleteti turista; videl sem krasno jutranjo zarjo, pričelo je deževati in snežiti, nakar se zopet zjasni, toča, Elijev ogenj, deloma razgled z vrha, blisk in grom. Hodil sem po melu in snežiščih, krog mene je cvetela bujna alpska flora in plezal sem po navpičnih iz gladkih skalah.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Jubilejne slavnosti na Cetinju.

Cetinje, 1. septembra. Grški prestolonaslednik Konstantin je prišel danes s svojo soprogo v Bar. Popoldne je došel v Cetinje, kjer je bil slavnostno sprejet. Zvečer je kralj Nikita priredil na čast gostu slavnosten diner, zvečer pa je priredila mestna občina na čast vsem zastopnikom časopisov banket. Nato se je v novi vladni palači, ki je bila zelo sijajno okrašena, vršil ples, katerega se je udeležilo nad tisoč gostov.

Praga, 1. septembra. Kralj Nikita se je proti slovanskim časnikašem izrazil: „Niti jaz niti cela Črnagora se ne bomo nikdar izneverili slovanski ideji. Naše srce bo ostalo vedno slovansko“. Nato se je obrnil proti hrvaškim časnikašem in jim rekel: „Pozdravite mi kraljevsko mesto Zagreb, katero smatram za središče vse hrvatske kulture“.

Aehrenthal in San Giuliano v avdijenci pri cesarju.

Dunaj, 1. septembra. Ministra Aehrenthala in San Giuliana je cesar danes popoldne sprejel v posebni avdijenci v lšlu: Med obema ministroma se je v vseh političnih vprašanjih doseglo popolno sporazumljenje. V svrhu preprečenja obmejnih konfliktov se bodo izdale obmejni strazam samo instrukcije, kaka skupna komisija pa se ne bo vršila.

Kolera na Dunaju.

Dunaj, 1. septembra. Ker se dosedaj ni pojavil nobeden nov slučaj kolere, je tukajšnji mestni fizikat opustil permanentno službo.

Kolera na Ruskem še vedno divja.

Berolin, 1. septembra. „Lokalanzeiger“ poroča iz Petrograda: Dočim je kolera v nekaterih gubernijah precej ponehala, divja nasprotno v drugih gubernijah tem boljše. V guberniji Kerzon je tekom zadnjih treh dni obolelo 30.000 oseb, od katerih jih je že umrlo nad tri tisoč. V guberniji Harkov je naznanjenih 3284, med temi 1465 smrtnih slučajev. V guberniji Poltava je znova obolelo 249, umrlo pa 120 oseb. V Odesi je obolelo nad 500, umrlo pa 270 oseb.

Pinc Nikolaj ne Dunaju.

Dunaj, 1. septembra. Grški princ Nikolaj je došel danes zjutraj ob tri četrt na sedem iz Karlovih var na Dunaj in se kmalu nato odpeljal proti jugu.

Železniška nesreča.

Dunaj, 1. septembra. Danes ob četrt na 5. popoldne sta trčila iz Prerava in Krakova došla tovorna vlaka. Poštni konduktar, strojevodja in neki železniški uradnik so bili smrtnonevarno ranjeni.

Lep železniški konduktar.

Budimpešta, 1. septembra. Budimpeštanska policija je danes aretovala nekega železniškega nadkonduktarja, ki je na železnih, ki vozijo proti Tatri, preiskaval zaboje in kradel denarje in različne dragocenosti. Zadnje tatvino je izvršil na škodo poslanca magnatske zbornice dr. Ormodija. Konduktar je svoje tatvine že priznal. Izročili so ga takoj deželnemu sodišču.

Prepoved pošiljatev strelnega orodja na Finsko.

Petrograd, 1. septembra. Ruski vojni minister je izdal ukaz, da se na Finsko ne sme odpošiljati nobeno strelno orodje.

Grška in Turčija.

Carigrad, 1. septembra. Danes je imel grški poslanik v Carigradu s turškim ministrom za zunanje zadeve daljši razgovor in se zelo pritoževal radi še vedno trajajočega protigrškega bojkota. Kakor se oficijelno poroča, je turški minister izjavil, da z ozirom na sedanji položaj, ki je nastal vsled novih volitev, ne more ničesar ukreniti. Nato mu je poslanik Gryparis razjasnil grška volilna določila, po katerih je volilec pri določevanju kandidatov pripuščena popolna svoboda.

Špljonaža na socijalističnem kongresu v Kodanju.

Berolin, 1. septembra. Iz Kodanja se poroča tukajšnjim listom, da so v hotelu „Union“, kjer stanujejo ruski delegati, ki so prišli na socijalistični kongres, izsledili nekega ruskega policijskega vohuna, ki si je potom ponarejene vstopnice pridobil vstop k posvetovanju. Toda ruski zastopniki so ga takoj razkrinkali in signalizirali iz dvorane.

Socijalistični kongres v Kodanju.

Kodanj, 2. septembra. Danes je komisija češki odgoditveni predlog zavrnila. Proti so glasovali samo Čehi in dva Finca. Nato je bila sprejeta resolucija avstrijske državne komisije in sicer z vsemi glasovi, razven čeških.

Pismo cesarja Viljema na papeža.

Berolin, 1. septembra. Vest francoskih listov, da je cesar Viljem na dan otvoritve berlinskega kongresa odposlal na papeža posebno pismo, v katerem je izjavil, da niti on, niti nemški narod ne odobrava gonje proti božanstvu, berlinski listi odločno dementujejo.

Nemiri v Bilbau.

Berolin, 1. septembra. Iz Madrida se poroča: Radi včerajšnjega sklepa predsedstva rudarske zveze, da se proklamira generalna stavka, so nastali v Bilbau veliki nemiri. Vse tovarne in večina trgovin je zaprtih. Po cestah se sprehajajo v velikih skupinah stakajoči delavci, ki neprestano izjavljajo vojaštvo, ki je nastavljeno, da vzdržuje mir. Med vojaštvom in delavci je že prišlo do ponovnih spopadov.

Medparlamentarna konferenca v Bruslju.

Bruselj, 1. septembra. Medparlamentarna konferenca je danes sklenila, da se od sedaj naprej vrši kongres vsako leto. Po zaključitvi kongresa je mestna občina na čast udeležencem priredila v muzeju Cinquantenaire slavnosten koncert. Po koncertu so bili parlamentarci povabljeni v mestno hišo.

Lastnik, glavni in odgovorni urednik:

Milan Plut.

Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Mali oglasi.

Beseda 5 vln. — Za one, ki iščejo službe 4 vln. — Najmanjši znesek 50 vln. — Za informacije se plača 10 vln. — Pismenim vprašanjem je priložiti znamko 20 vln. — Pri malih oglaših ni nič popusta in se plačujejo v naprej; zunanji inserenti lahko v znakah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Dijak ali dijakinja se sprejme na hrano in stanovanje. Poizvedbe na inseratni biro „Jutra“. 224/3-1

Mladenšč, ki je absolvirao enoletno poljedelsko šolo, išče primerne službe. Ponudbe pod „Absolvent“ na inseratni biro „Jutra“. 223/1-1

Kletarja s kavcijo išče zaloga pivovarne Güss v Spod. Šiški. Nastop takoj. 222/10-1

Kuč za slabokrvne in prebolele je zdravniško priporočeno črno dalmatinsko vino Kuč najboljšje sredstvo. 5 kg franko K 4-—

Br. Novakovič, Ljubljana.

?	I	?
I	K	O
?	O	?

Najboljša ura

sedanjosti:

zlata, srebrna, tula, nikelnasta in jeklena se dobi samo pri

H. SUTTNER

Ljubljana, Mestni trg.

!! Lastna tovarna ur v Švici. !!

?	I	?
I	K	O
?	O	?

Tovarniška varstvena znamka:

„IKO“

?	I	?
I	K	O
?	O	?

Sprejme se trgovski vajenec

iz dobre in poštene hiše v starosti 14 do 16 let s primerno šolsko izobrazbo.

RUD. RUTNER,
Vrhnika.

Vi prihranite denar! Automatični namizni prižigalnik

(poraben tudi kot žepni prižigalnik) oblastveno zavarovan, izvršen iz krogel avstrijskih Mannlicherjevih pušk.

Lepo darilo! K 3-80 Lepo darilo!

JOSIP SCHUNDER tehnična pisarna Dunaj XIII., Hütteldorferstrasse 237/V.

Preprodajalci dobijo velik popust! — Pošilja se samo po poštne povzetju. — P. n. restavraciji in kavarnarji izjemne cene.

„Narodna kavarana“

Fran Krapeš.

Dve jako dobroupeljani

koncesiji

z vsem inventarjem sta naprodaj. Obrestujeta se dobro. Natančnejša pojasnila daje pisarna

Peter Mateliča

Škofja ulica števil. 10.

„JUTRO“

neodvisen političen dnevnik
se prodaja povsod
samo po 4 vin.

Zagrebski
Franck
kot lovarniško znamenje
priporočujemo kot priznano najboljši pridatek za kavo!

A. Lukič Ljubljana, Pred škofijo 19

priporoča po znano nizkih cenah

obleke za šolsko mladino

najmodernejše površnike in pelerine za gospode in dečke. Vedno najnovejša konfekcija za dame in deklice. Strogo solidna postrežba.

Ivan Jax in sin

v Ljubljani, Dunajska c. 17

26-2 priporoča svojo bogato zalogo

voznih koles.

Šivalni stroji za rodbino in obrt.

Brezplačni kurzi za vezenje v hiši.

: Pisalni stroji „ADLER“ :

Za šolsko mladino

so že prispele moderne obleke, površniki, športne suknje in pelerine za dečke kakor tudi najnovejša konfekcija za deklice. — Pošilja se tudi na deželo. — Cene jako nizke.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

v Ljubljani, na Mestnem trgu št. 5

Matej Orehek, Ljubljana,

Kolodvorska ulica 26

(blizu južnega kolodvora) priporoča največjo izber raznovrstnega blaga, kakor: izgotovljenih moških, ženskih in otroških oblek in obuval domačega izdelka, najrazličnejših ročnih kovčkov za izseljence, ter sploh vseh galanterijskih predmetov. Priznana solidno blago! Čudovito nizke cene!

Obleke

— po meri izdeluje povsem pohvalno —

Josip Ahčin, krojač,
Ljubljana, Vegova ulica 12.

Sprejemajo se tudi v. a. v to stroko spadajoča dela.

Grand cirkus Kludsky.

V Evropi največji in najodličnejši cirkus.

Ravnatelj in edini lastnik K. Kludsky.

100 ljudi.

150 živali.

Vsak dan ob 8.1/4 uri zvečer najinteresantnejša predstava z vsakokrat izpremenjenim sporedom V sobotah, nedeljah in praznikih dve predstavi: ob 4. uri popoldne in 8.1/4 zvečer. — Električna razsvetljava.

Največja zaloga najfinejših barv in potrebščin

za umetnike, slikarje, kiparje itd., kakor:

Düsseldorfske oljnate barve

v pušicah za umetnike in študijsko slikanje.

Horodamove patentovane akvarelne barve

za šolo in v pušicah za študije.

Pastelne barve (stogle)

pristne francoske in za ljudske šole v škatljicah.

14/87

Tempera barve

za srednje in strokovne šole, za umetniške in prijatelje umetnosti.

Firneži, olja in retuše za slikarstvo

Slikarsko platno

Zahtevajte cenik.

z oljnatim in krednim temeljem.

Zahtevajte cenik.

Vzorci za sobne slikarje vedno najnovejše na razpolago priporoča

Adolf Hauptmann, prva kranjska tovarna oljnatih barv, firnežev, lakov in steklarskega kleja.

Najbolj varno naložen denar
je v slovenski

mestni hranilnici ljubljanski.

Stanje hranilnih vlog:
nad 38 milijonov kron.

Rezervni zaklad:
nad 1 milijon kron.

Za varnost denarja je porok zraven rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem premoženjem in vso svojo davčno močjo. V to hranilnico vlagajo sodišča denar mladoletnih otrok in varovancev ter župnišča cerkveni denar.

Mestna hranilnica ljubljanska obrestuje hranilne vloge po 4 1/4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Dne 1. in 16. vloženi denar se obrestuje takoj. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega in ga vlagateljem ne zaračuni.

Denar se lahko pošilja tudi po pošti. Sprejemajo se tudi vložne knjižice drugih denarnih zavodov kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje prenehalo.

Posoja se na zemljišča po 5% obresti in proti amortizovanju posojila po najmanj 1/4% na leto. Dolжник more svoj dolg poplačati tudi poprej, ako to hoče. Posoja se tudi na menice in vrednostne papirje. Mestna hranilnica izdaja lične

domače hranilnike.

Priporočamo jih zlasti staršem, da z njimi navajajo otroke k varčnosti. — V podpiranje slovenskih trgovcev in obrtnikov upeljala je ta slovenska hranilnica tudi

kreditno društvo.

Mestna hranilnica ljubljanska je v lastni palači

12-12

v Prešernovi, prej Slonovi (Elefantovi) ulici števil. 3.

Ustanovljena leta 1831.

Največja zavarovalnica avstro-ogrske države

Ustanovljena leta 1831.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu

Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastni hiši.

Zavaruje zoper požar na poslopijih, pohištvi in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh mogočih sestavah. — Tekom leta 1909. zavarovalo se je 17.230 oseb za kapital nad 143 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 977 milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 366 milijonov kron.